

Leta 1591. nastala je v Rimu vsled poprejšnje hude lakote silna kuga, ki je pomorila mnogo ljudij. Velik jok in stok je bil po vseh ulicah in hišah. Očetje jezuitje so napravili ob svojih troških bólnico za uboge in zapuščene bolnike, katerim so sami stregli. Tudi Alojzij je bil med strežniki, prevzevši najtežavnejša opravila. Kuga je bila vže več očetov jezuitov pomorila, naposled tudi Alojzij zbolí. V dan 3. marca istega leta legel je v posteljo. Bolezen je postajala vedno hujša in prevideli so ga s sv. zakramenti. Alojzij je sicer zopet okreval, ali neka počasna mrzlica ga je mučila cele tri mesece, dokler ni povžila njegovih telesnih močij do konca. Srce polno ljubezni in usta polna hvale do Boga preselil se je po pólunoči 21. junija 1591. leta v 24. letu svoje dóbe tja v presrečno večnost, kamor si je ves čas njegovega življenja želelo njegovo čisto srce.

Zaradi mnogih čudežev, ki so se godili na njegovo priprošnjo, razglasil ga je papež Benedikt XIII. dne 2. decembra 1726. leta slovesno za svetnika in izvolil kot angelskega mladeniča krščanskej mladini za váruha in vzgled nedolžnega in čistega življenja.

Sv. Alojzij se slika v redovnej obleki in v belem koretli z belo lilijo in križem v roki kot podoba devištva in zatajevanja.

Otroci, posnemajte življenje sv. Alojzija, katerega vam je mati katoliška cerkev dala za váruha in patrona. Kakor lepobela dehteča lilija, ki je posvečena sv. Alojziju, bodite tudi vi čisti in nedolžni, da bode tudi iz vas dehtela prijetna vonjava dobrote božje, krotkosti in pobožnosti, pa bodete tudi vi dosegli večno slavo in blaženost, kakor jo je dosegel vaš patron in váruh sv. Alojzij.

Materine solzé.

Mati dete je zibala,
Milo zraven se jokala,
Solze bíserne točila,
Zraven glásno govorila:

Dete ljubo, dete moje,
Ko v obličje gledam tvoje,
Srce moje ból razriva,
Sólza mi okó zalíva.

Zdaj kot angelj tu počívaš,
Sladko spavaš — sladko snívaš,
Angeljček nedolžen ti si,
Brez pregrehe, brez skrbí si.

Nad tebój se zdaj radujem,
Ti prepevam, te pestujem,
Dan in noč zibélko gíbljem
V sladke sanje te zazíbljem.

Skrb s tebój — delo obílo, —
Kakšno bode li plačílo? —
Morda boš zato črez čase
Delalo mi sive lase. —

A. Pin.

